

CRÍTICA CINEMA

Marcel·lí Borrell

Cinema poètic

1 De què va? Virginia, 1607. Conqueridors britànics arriben a l'Amèrica del Nord, són rebutjats pels nadius i l'enfrontament esclata...

2 Com va? Un film de Terrence Malick (Texas, 1945) és sinònim de singularitat. Cineasta sense pressa, des del 1974, en trenta anys, només ha rodat quatre pel·lícules: *Malas tierras*, *Días del cielo*, *La delgada línea roja* i aquesta. Cinema a foc lent. En les històries que explica, Malick prima el com per damunt el què. Als anys 70 el debat fílmic es centrava entre cinema narratiu i cinema poètic. Pasolini, Hitchcock, Tarkovski. Per a aquest cineasta rus, l'art fílmic, propi d'un autor, resideix en

el fet d'esculpir el temps, com l'escultor converteix el marbre en obra artística. Bé, Malick ho fa. Se serveix de la història llegendària de Pocahontas i el capità Smith, la relació amorosa entre personatges de dues cultures enfrontades, per confegir un bell discurs poètic. Deliciosa, sensual, pausada escultura que combina l'espai –la càmera capta geografies bucòliques, lluites a mort, racons d'amor amb inusuals enquadraments i punts de vista– amb

el temps –la paraula i la música–, en simbiosi perfecta. Qui és primer, la imatge o bé la música? Cinema poètic.

3 I va: imprescindible per a cinèfils pura sang i altres degustadors amb ganes de recuperar el bon gust.

El nuevo mundo

Director: Terrence Malick. Intèrprets: Q'Orianka Kilcher, Colin Farrell, Christian Bale, Christopher Plummer, Liam Settle. EUA, 2005. 135 minuts. Lauren.